

Țigăncușa mea

Aurora Cristea

În perioada mea de glorie, cam pe la treizeci de ani,
Aveam o fată tinerică dintr-o familie de țigani
Era rebelă și focoasă și-mi arunca priviri duioase
În încăpere când intra mă-nfiora până la oase.

Avea un păr bogat și negru și-o gură ca o floare
De mă simțeam deja pierdut din cap până-n picioare
Îi tot spuneam pe la serviciu: - Tu ai descântec, ghinion
Pe tabla mea de șah a vieții am devenit doar un pion.

Mă faci să nu mai știu de mine, să fiu etern îndrăgostit
Din liniștea ce o aveam m-am transformat într-un smintit
- Crenguțo, fiică de pirandă, cu ochii negri de-abanos
Un grobian mă simt pe dată și foarte rușinos

Căci tu când te învârti pe-aproape și mă privești cu dor
Instinct primar îl simt în mine, nu pot să mă mășor.
Iar ea râdea cu nonșalanță de slăbiciunea mea
Știind dorința mea barbară ce-n mine se trezea.

Dar a venit un chipeș tânăr și mi-a furat frumoasa
S-a înfoiat ca un cocoș: - Să nu îmi iei mireasa!,
mi-a zis răstit, poruncitor, în stilul indian
- Eu sunt alesul ei pe veci, sunt mândru că-s țigan.

Și au plecat în șatra lor ținându-se de mână
Lăsând în mine-un dor ascuns de trupul ei de zână.
Ah, țigăncușo, dragă-mi ești și mă gândesc la tine
Cândva, odată, parc-ai fost Fata morgana pentru mine.